

fatning, der hinder, og har Autoritet til at hørde ſig. — Med Henſyn til Neutraliteten, ſom vel ſagtens ſkulde være et Hovedpunkt i denne Beſlutning, vil jeg ſige, at alt, hvad jeg har hørt om Forſvarssagen, gaar ud paa, at den ſkal fremmes for vor Neutralitets Skyld, og derfor har dette Punkt ikke for mig noget ſom helſt betryggende. Tværtimod, efter at jeg har hørt og ſet forſtellige Diskuſtioner dels mellem Venſtre og dels mellem militære ſagkyndige, maa jeg ſige, at man overhovedet ikke kan finde den Bevilling paa Forſvarsvæſenets Omraade, ſom ikke meget vel kan motiveres af Henſyn til, at man vil værne om ſin Neutralitet. Jeg har ſet, at nede i Tyſkland, hvor man har ubvidet Hæren og forøget Befolkningens Byrde med 6—700 Mill. Kr., og hvor den Aar for Aar forøges i et Omfang, ſaa ſelv Tyſkerne begynde at tænke paa Afvæbning, der er dette ubelukkende ſtet af Henſyn til Neutraliteten; der har aldrig været anden Tanke end Tanken om Neutraliteten. Og naar i Frankrig eller andre Lande Befolkningen preſſes, ſaa ſer det kun for Fredens Opretholdelse, i Neutralitetens Interesſe! Den Tanke, at der nogen Sinde ſkulde udgives Kriſtenblod, er en Tanke, der er alle Rigsminiſtre ſaa fremmed, at den aldrig nogen Sinde er falden dem ind. Den er aldrig nogen Sinde benyttet, end ikke i Krigserklæringer eller i hvert Fald ved, hvad der gaar umiddelbart forud for Krigserklæringer, fremhæver man den. Nej, man fremhæver tværtimod ſin deſenſive Karakter, og man bliver ved til det ſidſte at ſige, at man er den ivrigſte Modſtander af Blodsudgydelse, og at ens Tanke kun er at værne ſit eget og at opretholde Neutraliteten. Jeg tror egentlig, at den Garanti, ſom ſtabes ved denne Beſlutning, vil finde tilſtrækkelig Paakønnelse og Anerkendelse hos alle tænkende Mænd i Landet.

Alberti: Det høje Ting har i Gaar og ſærlig i Forgaars truffet ſin Afgørelſe med Henſyn til den allervæſentligſte Del af Fortiden. I Dag ſkal Tinget til at træffe ſin Afgørelſe med Henſyn til Fremtiden. Det, der ligger for i Dag, er det, ſom efter det ærede Flertals Mening, ſkal garantere os imod i Fremtiden at komme ind i lignende poliſtiſke Konflikter ſom den, vi nu have været inde i i en ſaa lang Række af Aar. Jeg er her ganſte enig med det ærede Medlem for Frederiksberg Amts 1ſte Valgkreds (C. Thomſen) i, at denne Reſolution, der foreligger her, ſelv om den bliver vedtagen af begge Ting — hvilket den jo vel vil — ikke har nogen juridiſk bindende Karakter,

men jeg er ganſte uenig med ham, naar han mener, at det kan ogſaa være det ſamme. Jeg mener, at en ſaadan Garanti ſom den, der her er Tale om, ſkulde have ſin Betydning, naar en Gang Konflikter opſtod eller en Fare for en Konflikt opſtod; ſaa ſkulde Garantien være ſaaledes, at man paa begge Sider ſaa temmelig beſteemt vidſte, hvor langt ens Ret gik, ſaa at man paa begge Sider kunde være ſig imod at falde ud i det Uføre, vi nu ſaa længe have været ude i, at man paa begge Sider vidſte, at naar man kom ud over et viſt Punkt, var man paa den anden Side af det, ſom kunde gaa, ſaa var man ude i noget, ſom man ſelv vilde komme til at tage Skade ved. Hvis Garantien var eller kunde have været indrettet ſaaledes, vilde den have været noget værd, men naar Garantien er ſaaledes, at den ikke er juridiſt bindende, men det kun er den gode Vilje paa begge Sider, det i Virkeligheden kommer an paa, ſaa er den aldeles intet værd, naar det kommer til Stykket. Jeg ſkal villig indrømme, at det kunde have ſine ſtore Vanſteligheder at finde Garantier, ſom virkelig vare juridiſt tilſtrækkelig bindende, ſom virkelig vare juridiſt ubrydelige. Man kunde vel vanſtelig komme til ſaadanne Garantier undtagen gennem en Grundlovsforandring, og jeg vil villig indrømme, at der over for det kan ſiges meget mod, ligesom der paa den anden Side kan ſiges meget derfor. Men naar man ikke kunde naa til en tilſtrækkelig kraftig Garanti, ſaa ſkulde man efter min Mening have ſøgt at gøre op med Fortiden paa en anden Maade, noget, ſom jeg jo havde Lejlighed til i Forgaars at hentyde til. Naar man derimod har gjort op med Fortiden paa den Maade, ſom ſtet er, og ſaa vil garantere Fremtiden ved en ſlig Udtalelſe ſom den, her foreligger, ſaa nærer jeg ingen Tvivl om, at den Dag meget let vil komme, hvor man opdager, at man ſulbſtændig har ſtuffet ſig ſelv, og ſer, at man i Virkeligheden, naar det kommer til Stykket, ikke er kommen et eneſte Stridt længere, end man var. Ja, ſaa længe det Flertal, ſom nu ſtaar i begge Ting, ſtaar ſammen, og ſtaar uformindſtet, vil det ganſte ſikkert gaa godt, ſaa ville vi ganſte ſikkert ikke komme ud i proviſoriſke Finanslove eller i andre Proviſorier igen, men det ſamme vilde have været Tilfældet ogſaa uden denne Reſolution. Det kan man jo dog nemlig ſige ſig ſelv, at for det Flertal, der nu har gjort op med Fortiden paa den Maade ſom ſtet er, maatte det i begge Tingene blive en Ureſag, at det ikke viſte ſig i Løbet af ganſte kort Tid, at man havde gjort op med Fortiden paa en ſaadan Maade, at